

Promluva v katedrále v Santiagu de Compostela

sobota, 6. 11. 2010, 13.00 (SEČ)

Páni kardinálové,
drazí bratři v biskupské službě,
vážení představitelé,
drazí kněží, seminaristé, řeholníci a řeholnice,
drazí bratři a sestry,
přátelé.

Děkuji arcibiskupovi ze Santiagu de Compostela Juliánovi Barrio Barriovi za laskavá slova na uvítanou, která právě zazněla, rád na ně reaguji a srdečně vás všechny zdravím v Pánu a děkuji za vaši přítomnost na tomto tak významném místě.

Jít na pouť neznamena jednoduše navštívit nějaké místo a obdivovat jeho přírodní, umělecké a historické bohatství. Jít na pouť znamená spíše vyjít ze sebe, abychom vykročili vstříc Bohu tam, kde se ukázal, kde se zvláště oslnivě projevila božská milost a vyvolala hojné plody obrácení a svatosti mezi věřícími. Křesťané se vydávají na pouť především na místa spojená s utrpením, smrtí a vzkříšením Pána, do Svaté země. Potom do Říma, města mučednictví Petra a Pavla, a také do Compostely, která ve spojení s památkou svatého Jakuba přijímala poutníky z celého světa toužící po posílení svého ducha svědectvím víry a lásky tohoto apoštola.

Jako nástupce svatého Petra jsem si také přál vydat se v tomto Svatém roce Compostely na pouť do domu „Señor Santiago“ (svatého Jakuba), který se připravuje na oslavy osmi set let od svého posvěcení, abych utvrdil vaši víru, posílil vaši naději a přímluvě apoštola svěřil vaše touhy, úsilí a práci pro evangelium. Když jsem objal jeho sochu, která se zde uctívá, modlil jsem se za všechny děti církve, jejímž počátkem je tajemství společenství s Bohem. Skrze víru jsme uvedeni do tajemství lásky v Nejsvětější Trojici. V jistém smyslu nás objímá Bůh, jsme proměněni jeho láskou. Církev je tou náručí Boha, ve které se také lidé učí objímat svoje bratry a objevují v nich božský obraz a podobu, jež představuje nejhlubší pravdu o jejich bytí a počátek pravé svobody.

Mezi pravdou a svobodou existuje úzký a nepostradatelný vztah. Poctivé hledání pravdy a touha po ní je podmínkou autentické svobody. Jednu bez druhé nelze žít. Církev, která chce ze všech svých sil sloužit lidské osobě a její důstojnosti, je ve službě obou, pravdy i svobody. Nemůže se jich zříci, protože jde o lidskou bytost, protože ji pobízí láska k člověku, „jedinému tvorů na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého“ (*Gaudium et spes*, 24), protože bez této touhy po pravdě, spravedlnosti a svobodě by člověk ztratil sebe sama.

Dovolte mi, abych z Compostely, duchovního srdce Galicie a zároveň školy bezmezné univerzálnosti, vyzval všechny věřící této drahé arcidiecéze i všechny ostatní v církvi ve Španělsku, aby žili osvíceni Kristovou pravdou, aby radostně, důsledně a prostě vyznávali víru doma, v práci i při angažování se jako občané.

Kéž vás radost z pocitu, že jste Bohem milované děti, vede i ke stále hlubší lásce k církvi, abyste s ní spolupracovali na jejím díle a přinášeli Krista všem lidem. Modlete se k Pánu žně, aby se mnozí mladí lidé zasvětili tomuto poslání v kněžské službě a zasvěceném životě. Dnes tak jako vždycky stojí za to věnovat se po celý život předkládání novosti evangelia.

Nechci skončit, aniž bych vyjádřil nejdříve svou radost a vděčnost všem španělským katolíkům za štědrost, s níž podporují mnoho charitativních a humanitárních institucí. Nepolevujte v podpoře těchto děl, která přinášejí užitek celé společnosti. Jejich působení se projevuje zejména v nynější ekonomické krizi, ale také při vážných přírodních kalamitách, které zasáhly různé země.

S těmito pocity se modlím k Nejvyššímu, aby vám dal tu odvahu, kterou měl svatý Jakub, když svědčil o vzkříšeném Kristu, abyste tak zůstali věrní cestám svatosti a obětovali se pro slávu Boží a ve prospěch těch nejopuštěnějších bratří.
Mnohokrát děkuji.

přeložil P. Milan Glaser, SJ